

JOHAN VAN DORSTEN

Het nageslacht

HET NAGESLACHT

Johan van Dorsten

Het nageslacht

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3380 4
ISBN e-book 978 90 205 3381 1
ISBN Grote Letter 978 90 205 3383 5
NUR 344

© 2013 Uitgeverij Westfriesland, Utrecht
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur

www.uitgeverijwestfriesland.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

Willem Marken liep nog een keer door de loopstal voor hij zijn nieuwe tractor startte en naar het land van zijn schoonvader ging om daar gras te maaien. Alles leek in orde. De honderd koeien leken tevreden. De helft stond nog te vreten van het persvoer terwijl de andere helft door de stal dwaalde of tevreden stond of lag te herkauwen. Ze hadden op de boerenhoeve al vijftien bunder gras gemaaid en ingemaakt. Het land rondom de hoeve lag iets hoger dan het land van zijn schoonvader en daarom konden ze altijd iets eerder maaien. De zes bunder van zijn schoonvader zou hij in één keer maaien, want het weer leek op te zetten.

Bernard had nog willen wachten omdat hij juist op deze dag zou uitgaan met de leerlingen van de landbouwwinterschool, maar Willem nam geen risico, want het weer in Nederland was altijd veranderlijk. Nu het weer leek op te zetten, moest je de kans waarnemen. Tegen zijn zoon zei hij: 'Ik had me voorgenomen als eerste met de nieuwe tractor te rijden, dat komt mij ook toe, want ik heb hem uitgezocht en als er iets is wat niet volgens de offerte is, dan merk ik dat en jij misschien niet.'

'Wat zullen we nou beleven?' vroeg Bernard. 'Zal ik die tractor niet kunnen beoordelen.'

'We hebben prachtig voer gekregen en dat wil ik hier ook van hebben, vooral omdat het gras al wat lang is geworden, en dus neem ik geen risico met het weer.'

'Nou,' had Bernard geroepen voor hij in de auto stapte, 'laat het gras dan maar een dag liggen, dan ga ik het schudden.'

'Mooi niet,' had Gerrie gezegd, 'schudden doe ik met de Fendt. Ik werk deze week in het ziekenhuis van tien tot zes, ga tot de middag slapen en na de middag ga ik het gras schudden.'

Zo was het gegaan en terwijl Willem naar het land toe

reed, overdacht hij nog eens hoe het de afgelopen jaren was gegroeid. De tweeling Bernard en Gerrie was in de loop der jaren tegenover elkaar komen te staan. Bernard ging ervan uit dat hij als zoon de boerderij te zijner tijd zou overnemen. Maar Gerrie had al vaak gezegd dat zij daar evenveel recht op had. En dat was een probleem, want de boerderij was te klein om er met drie gezinnen van te leven.

Bernard had vanaf de dag dat hij naar de landbouwwinterschool was gegaan gezegd: ‘En nou is het dus wel duidelijk dat ik hier de opvolger word, hè?’

Anna had meteen ’s avonds in de slaapkamer gezegd: ‘Die onzin moet je hem uit het hoofd praten, Willem. De jongsten hebben al een andere keuze gemaakt, maar als onze Gerrie boerin wil worden, mag Bernard haar niet in de weg staan.’

Ja, dat kon je gemakkelijk tegen elkaar zeggen, maar daarmee was het nog niet uit het hoofd van Bernard gepraat. En sinds Gerrie verkering had met Arnold en Arnold waarschijnlijk net zolang op de boerderij van zijn moeder zou blijven werken tot hij AOW-gerechtigd was, was Gerrie voor verpleegster gaan leren. Anna had er wel met haar over gesproken, ze had gezegd: ‘Je gaat er toch niet van uit dat onze Bernard hier alles gaat overnemen? Dat je daarom voor verpleegster gaat leren? Want dan wil ik jou wel duidelijk zeggen dat wij Bernard niets hebben beloofd.’

‘Nee, ma, maar ik doe het uit voorzorg. Het is bij Arnold zo dat ze maar net rond kunnen komen en hij heeft al een keer aan mij gevraagd of ik maar niet liever zou uitkijken naar een boerenzoon die een boerenplaats te wachten heeft. Toen ik hem daarop vroeg of hij mij zat was, zei hij: “Gerrie, jij bent het liefste meisje dat ik ken, ik zal nooit een ander nemen als jij bij mij weggaat.” Nou, toen was mij wel duidelijk dat wij bij elkaar horen, want ik denk net zo over hem. En dus ga ik leren voor verpleegster. Als wij dan later dat spulletje van hen overnemen, hebben we in elk geval

brood op de plank.’

‘Denk je niet dat je dat bedrijf uit kunt breiden?’

‘Nou, ma, als je daar een keer komt, moet je maar eens goed rondkijken. Het is een vervallen zootje, hoor.’

‘En daarom,’ had Anna gezegd, ‘zal ik ervoor vechten dat onze Gerrie hier niet aan het kortste eindje trekt.’

Dat was mooi gezegd, vond Willem, maar of het ook te verwezenlijken was, was maar de vraag. Hé, daar kwam zijn schoonvader al aan. Die was al vroeg opgestaan, want gewoonlijk was hij niet zo vroeg. Willem stopte de tractor even toen de man bij hem was.

‘Morgen Willem, moe heeft al koffiegezet. Onze Willem komt ons om negen uur halen vanwege zijn verjaardag. Omdat wij ’s avonds niet meer van huis gaan, wilden ze dat wij daar de hele dag zouden zijn. Maar moe vond dat jij in elk geval eerst koffie moest hebben.’

Willem zette de tractor nu af. ‘Dan loop ik met je mee, va. Ik heb er eerlijk gezegd ook wel zin in.’

‘Jullie staan toch in de regel niet zo vroeg op?’

‘Halfzes, en dan melkt Bernard de koeien en ik zorg dat ze voer in de voergoot krijgen.’

‘Gaat het goed met de boerderij?’

‘Heel goed, maar de melkprijs valt tegen dit jaar.’

‘O? Onze buurman vertelde dat hij een goede nabetaling had ontvangen.’

‘Ja, die hebben wij ook gekregen, maar nu zakt de prijs al een paar keer achter elkaar.’

‘Dat hoeft niet zo door te gaan, het kan toch ook weer omdraaien?’

‘Ze schrijven er niet goed over, ze zien het somber in.’

‘Hmm. Redden jullie je wel?’

‘O, we eten er wel zat om, hoor, maar feitelijk moeten wij elk jaar overhouden. Als we zover willen komen dat Bernard en Gerrie beiden kunnen leven van deze boerderij of een boerderij die we misschien kunnen overnemen.’

Zijn schoonvader noemde meteen het zwakke punt in deze gedachtegang. ‘Je noemt er maar twee, Willem, maar jullie hebben toch meer kinderen. Kost de opleiding die zij volgen dan niet net zo veel als de boerderij die Bernard en Gerrie zullen overnemen?’

‘Je hebt helemaal gelijk, en het komt erop neer dat Anna en ik niet weten hoe het moet gaan. We willen eerlijk zijn tegenover onze kinderen.’

Zijn schoonvader schraapte zijn keel, zei toen: ‘Weet je wat ik al eens heb gedacht? Het bezit zou je ongewijzigd moeten laten. Je zou dan de situatie krijgen dat een of twee van jullie kinderen alles wat er aanwezig is huren van degenen die geen boer willen worden.’

Willem overdacht een tijdje de gedachte van zijn schoonvader. Hij kwam echter niet tot een antwoord, want zijn zwager kwam de ouwelui ophalen. Nadat de felicitaties voorbij waren, zei zijn zwager: ‘Ik zie dat je een mooi zwad gras aan het maaien bent. Heb je er een hoop mest op gebracht?’

‘Zo veel als mag van de overheid. Ook niet veel meer, hoor, want ze zijn streng op dat terrein.’

‘Moe,’ zei Bas, terwijl hij op zijn horloge keek, ‘ik wil dat jullie instappen, want ik kon geen vrije dag krijgen en moet dus over een halfuur bij de bank zijn.’

‘Ik drink mijn kopje wel leeg, hoor,’ zei Willem. ‘Ik ben allang blij dat je nog wel even koffie hebt gezet, moe. En ik wens jullie een fijne dag toe. Anna komt vanmiddag en vanavond komen Bernard en Gerrie wel. Gerrie heeft vannacht gewerkt, gaat slapen tot de middag en komt dan hier schudden.’

‘Toe maar. ’s Nachts in het ziekenhuis en overdag op de boerderij.’

‘Ze zouden er al ruzie over krijgen, Bernard en zij, wie alles zou schudden. Gerrie wilde het en Bernard was van plan om vanavond nadat hij terug was van zijn uitstapje te

gaan schudden, maar Gerrie zei dat zij na de middag zou gaan schudden. En zo is dat,' zei Willem, terwijl hij opstond om weer gras te gaan maaien.

Anna's moeder beklagde hen even. 'Nu hebben ze jarenlang dag en nacht gewerkt en ze zijn enorm vooruitgegaan, en dan is het nog niet genoeg om de tweeling allebei te helpen om boer te worden.'

'Dat is de wereld vandaag de dag, moe. Ik zou daar niet van wakker liggen als ik jou was. Je moet maar zo rekenen: elke tijd heeft zijn eigen problemen. Toen jullie boer werden, hadden jullie ook niet kunnen beginnen als jullie beiden geen goedgevulde beurs hadden meegekregen.'

'Ja, zo is het wel,' zei de oude boer. 'Maar elke tijd heeft toch wel zijn eigen goeie en kwaai dingen. Wij hadden hier nooit kunnen blijven wonen als er geen WAO was geweest. Dankzij het feit dat ik een uitkering kon krijgen omdat ik arbeidsongeschikt was geworden, konden we hier in alle redelijkheid blijven wonen.'

'Ja,' stemde Willem in, 'dat hoort ook bij deze tijd.'

Hij dacht daarover na, terwijl de tractor gestadig voortreed en zwad na zwad neerlegde. Het ging zo goed dat hij tegen twaalf uur het laatste stuk weiland maaide. Het viel mee, hij hoefde hier na de middag niet meer naartoe. Er moest kuilvoer in de stal gezet worden, dus dat kwam goed uit.

Toen hij thuis de tractor onder het afdak had gezet, verraste Anna hem door te zeggen: 'We eten wat later, hoor. Onze Gerrie is om kwart over zeven naar bed gegaan en ze wilde dat ik haar voor het eten zou roepen. Alles goed en wel, maar krap vijf uur slaap is niet genoeg voor een meid die een hele nacht gewerkt heeft. We eten maar een keer een uur later.'

'Nou ja,' zei Willem. Hij liep de keuken uit en besloot om dan maar vast de schudder aan de Fendt te maken. Gerrie

zou daar niet handig mee zijn, omdat Bernard gewoonlijk haar wel voor was als er met de Fendt gewerkt moest worden.

De zon brak door, merkte hij. Het werd meteen een stuk warmer en de lucht werd helemaal opgeschoond. Ha, het zag er goed uit. Er bulkte een koe in de loopstal. Nadat hij de schudder had bevestigd, ging hij even kijken. Hé, er was een koe aan het kalven. Hoe kon dat nou?

Nieuwsgierig liep hij de stal in en zag dat Aagje 12 aan het kalven was. Hij liep naar het kleine kantoortje en keek na wanneer het dier geïnsemineerd was, en kwam al gauw tot de conclusie dat de koe eigenlijk nog een week had moeten dragen. Nou ja, als het kalf leefde dan maakte het niet zo veel uit.

Hij was een halfuur bezig met de koe en toen was er een stiertje geboren. Het diertje was goed op dreef, toen hij het in de kalverstal had gebracht probeerde het al te gaan staan. De koe stond ook alweer, zag hij toen hij terugkwam. O, wacht eens, Bernard had nog wat geroepen toen hij vanmorgen wegreed. Nu hij erover nadacht besefte Willem dat het over de koe was geweest. Toch een beetje slordig van de jongen om niet na te gaan of zijn vader hem verstaan en begrepen had.

Het was intussen al één uur geworden en hij liep naar de keuken. ‘t Is bijna zover,’ zei Anna. ‘Roep jij Gerrie maar even.’

Gerrie kwam hem al tegen op de trap. ‘Pa, heb je alles gemaaid vanmorgen?’

‘Ja hoor. Je kunt straks zo met de Fendt wegrijden. En neem wat drinken mee, want opa en oma zijn vandaag bij Bas.’

‘Ik heb er zo’n zin in,’ vertelde Gerrie. ‘Ik red me best in het ziekenhuis, hoor, maar af en toe moet ik een tijdje boerin zijn. Nou ja, liever gezegd, dan moet ik op het land of met de koeien werken.’

Anna en Willem keken elkaar even aan. Willem vertelde: 'Opa had het er vanmorgen toevallig ook nog over, hij zei dat in een geval zoals bij ons iedereen eigenaar moest blijven, dan kon daarna een van jullie het spul huren.'

'Dat lost niets op,' zei Gerrie meteen, 'want je kunt de boel maar aan één persoon verhuren. Als je huurt heb je natuurlijk niet zo veel geld nodig, maar de veestapel moet je in elk geval overnemen om ervan te leven en er kunnen zeker geen twee gezinnen van bestaan.'

'Ja, maar toch moeten we er eens goed over nadenken,' meende Anna. 'We denken er al zo lang over na, sinds jullie geboorte.'

Het was om moedeloos van te worden, dat na al hun denken erover er nog steeds geen oplossing was gevonden. Maar Gerrie zei: 'Het is bij Arnold nog zo ouderwets en zij hebben maar een prutspulletje.'

Anna keek wat schrikkerig, vroeg toen: 'Je maakt het toch daarom niet uit met hem?'

'Mam, Arnold en ik houden van elkaar en dat vinden wij veel belangrijker dan een grote boerderij, hoezeer ik ook verknocht ben aan het boerenleven. En nu ga ik het gras bij opa schudden. De zon schijnt en op de Fendt zitten en over het land rijden met zo'n geweldige krachtbron, dat is voor mij net zo fijn als een dagje uit.'

Toen Gerrie weg was, zat Anna met tranen in de ogen bij de tafel. 'Nou,' zei Willem, 'er is toch vandaag niks aan de hand. Onze Bernard heeft nog niet eens verkering. Laten we rustig afwachten.'

'Och, dat is wel zo, maar doet het jou dan geen zeer dat zo'n fijne meid als Gerrie hier misschien nooit boerin zal kunnen worden?'

'Ze heeft zelf al gekozen door voor verpleegster te gaan leren, laten we de rest dan maar aan God overlaten.'

'Zolang je er dan maar van uitgaat dat wij al onze kinderen gelijk op laten delen.'

‘In principe ben ik het daar wel mee eens, maar als je op een boerderij op iedere slak zout wilt leggen, komt het niet goed. Wie deze boerderij ook gaat overnemen, er zullen altijd een aantal zaken worden overgenomen die niet betaald worden.’ Anna zei meteen: ‘En zoals het er nu uitziet is onze Bernard precies als jij vroeger was, hij durft nog in geen tijden een meisje te vragen.’

‘Is dat zo?’

‘Och man, hij is zo schijterig als wat. Laatst was hier een dochter van Overlicht, een echte boerenmeid, en toen Bernard binnenkwam lichtten haar ogen helemaal op, maar denk je dat Bernard daar erg in had? Hij schoof aan tafel een eind van het meisje af en deed geen enkele moeite om ook maar even met haar te praten. En zij nodigde hem uit, met ogen en mond. Nou, die gaat dezelfde kant op als jij vroeger.’

‘Laten we dan maar hopen dat er voor hem ook een Anna komt. Ik ben best gelukkig geweest, met jou, hoor, en nog steeds, al heb je mij dan gevraagd.’

Anna lachte. ‘Ja, jij was toch wel zo bleu. Maar ik heb je er wel af geholpen.’

Intussen had Bernard die dag al gelegenheid om nader kennis te maken met het meisje dat ook van een boerderij kwam en een oogje op hem had. Antoinet was de dochter van een boer, die een eind achter het dorp woonde, en zij zag wel wat in hem. Nu hadden ze een bus gehuurd. Ze zouden een dag naar zee gaan en daarna ergens gaan eten. Antoinet was heel kien en ze had allang voor zichzelf uitgemaakt dat Bernard en zij bij elkaar zouden passen. Ze was met hart en ziel boerin en wist dat Bernard van een grote boerderij kwam. Hij had broers en zusters, maar daar wilde zij niet over piekeren, dat was allemaal van later zorg.

Voor vandaag moest zij zorgen dat zij elkaar leerden kennen. Toen Bernard zich dus liet zakken op een stoel ergens

achter in de bus, repte zij zich naar hem toe. Schijnbaar struikelend liet zij zich naast hem op de bank vallen. 'O, dat is nou ook wat, zit ik zomaar naast jou, Bernard. O, maar je hebt toch geen hekel aan mij?'

Bernard kon moeilijk iets anders zeggen dan dat hij het geen ramp vond.

'Nou, dan zit ik vandaag naast jou. Heb jij vanmorgen nog helpen melken thuis?'

Als er iets was waar Bernard met iedereen over praten kon, dan was het het bedrijf. Hij ontdooide meteen en vertelde: 'Mijn va en ik melken meestal om beurten, ik 's morgens en hij 's avonds, maar omdat ik vandaag uit zou gaan en we al vroeg weg wilden gaan, heeft hij vanmorgen gemolken. Er stond ook nog een koe op kalven, maar mijn va redt zich daar wel mee, en anders haalt hij moe er wel bij.'

Voor Bernard het zich realiseerde waren ze samen druk in gesprek. De anderen keken wel even verbaasd, maar vonden het al gauw heel gewoon. Ze kwamen allebei van een grote boerderij, soort zoekt soort, hè.

De eerste stop, ze dronken ergens midden in het land koffie, wist Antoinet er meteen voor te zorgen dat het voor iedereen duidelijk was dat zij en Bernard bij elkaar hoorden. Ze greep Bernard bij de arm zodra ze buiten de bus stonden. Ze haakte bij hem in: 'Ik blijf vandaag bij jou, hoor, we kunnen zo gezellig samen praten, ik vind dat een meevaller, want anders zit je maar saai te zijn als je naast iemand komt te zitten, waar je nauwelijks mee praten kunt. Nou, wij kunnen goed met elkaar praten, of niet dan?'

Ze keek hem uitdagend aan en hij had niet het lef om het te ontkennen. 'Het gaat best met ons, dat is waar.'

'Niet dan?' zei ze uitdagend. En ze bleef praten, zodat Bernard automatisch naast haar ging zitten. Nu praatte ze ook wel met de mensen die bij hen kwamen zitten. Maar toen ze na de koffie verder zouden gaan, was zij degene die het eerst opstond, Bernard bij de arm greep en riep: 'Kom

op, Bernard, we willen weer op dezelfde plek zitten.'

En zo ging het de hele dag, ze was niet bij Bernard weg te slaan. De jongens keken echt wel een beetje jaloers naar hen. Er waren erbij die ook weleens kans wilden wagen bij Antoinet, maar ja, zij was de dochter van een grote boer en Bernard kwam ook van een grote plaats.

En zo bleven Bernard en Antoinet bij elkaar. Antoinet deed echter geen half werk. Al pratend had zij zich een goed beeld gevormd van hoe Bernard in elkaar zat en ze had haar plan goed gemaakt. Toen het avond was en ieder weer naar het eigen huis zou gaan, had zij al afgesproken met Bernard dat die met haar mee zou gaan om een bijzonder kalfje te bekijken. 'Mijn va zegt: "Laten we dat dier wegdoen." Maar ik vind dat jammer. Ga even mee, dan wil ik ook jouw oordeel erover horen.'

'O, nou ja, waarom ook niet, we zijn toch al de hele dag bij elkaar geweest.'

'Dat vind ik nou ook, Bernard, ik ben het helemaal met jou eens.'

Alsof het zo hoorde ging Antoinet bij Bernard in de auto zitten en Bernard had daar geen commentaar op, maar reed met haar naar haar ouderlijk huis. Uiteraard hadden de ouders van Antoinet er niet op gerekend dat zij met een jongen zou komen, maar Antoinet had overal mee gerekend. Toen ze bij hun boerderij uitstapten, nam zij Bernard aan de hand. 'Ik ga je even voorstellen aan mijn ouders.' Ze keek op haar horloge. 'Ze zijn vast allebei in de stal, moe aan het melken en va aan het voeren, maar dat maakt niet uit.'

Ze was wel erg vlot, merkte Bernard op. Eerst liep ze met hem naar haar moeder, die aan het melken was. 'We zijn al terug, moe, en dit is Bernard Marken. We zijn de hele dag samen opgetrokken en nou vonden wij dat we toch even kennis moesten maken.'

Daarmee was dus gezegd dat zij en Bernard het al zo eens

waren dat ze de hele dag met elkaar hadden opgetrokken en Bernard had even het idee dat hij officieel voorgesteld werd als de vrijer van Antoinet. Hij was echter al zo door haar persoonlijkheid in beslag genomen dat hij het niet raar meer vond en toen haar moeder hem een hand gaf en welkom heette, was het pleit beslecht.

‘Nu gaan we ook even naar mijn va toe, Bernard.’ Antoinet greep zijn hand en trok hem mee.

Die kennismaking verliep al even vlot. ‘Nou,’ zei Bernard, ‘dan zal ik maar eens naar huis gaan, hè?’

‘O, maar nu je hier bent laat ik je ook het voorhuis zien, hoor.’

Bernard liep zwijgend met haar mee. Ze liet hem het hele huis zien en toen ze ook de slaapkamers liet zien, vroeg ze: ‘Jij vindt het toch niet raar dat ik je dit laat zien? Nu ja, omdat we de hele dag samen opgetrokken zijn...’ Ze aarzelde en keek Bernard vragend aan.

‘Het is niet raar,’ zei hij. ‘Als je bij ons komt, laat ik je ook alles zien.’

Ze stond opeens tegen hem aan en Bernard legde zomaar een arm om haar schouder. ‘Ik heb me vandaag best vermaakt met jou.’

‘Ja, toch wel?’ Ineens waren haar armen om hem heen en kusten ze elkaar. Daarmee was een drempel gepasseerd, bleek hem, want zij zei nu: ‘Ik heb me dus niet vergist in jou. Jij wilt dus ook wel verdergaan, hè?’

Bernard knikte omdat de kus eigenlijk heel goed bevallen was. En ze pasten ook bij elkaar, vond hij, als hij nadacht over de dag, die ze feitelijk samen hadden beleefd, en niet te vergeten de grote stal met vee die ze hier hadden.

Ze liet hem geen tijd om nog verder na te denken, ze trok hem mee terug naar de stal, naar haar moeder. ‘Moe, we moeten jou nog wat vertellen. We zijn vandaag samen opgetrokken en dat is ons zo goed bevallen dat we daarmee verdergaan. Niet dan, Bernard?’

‘Ja, zeker wel,’ zei hij kleurend.

Maar dat scheen niemand op te vallen, haar moeder gaf hem nu een hand en zei: ‘Welkom, jongen, ik hoop dat jullie heel gelukkig worden.’

‘Nou gaan we naar mijn va, Bernard.’

Haar vader zei meteen: ‘We hebben maar één dochter, jongen, en daar zijn we heel zuinig op.’

Hij keek Bernard diep in de ogen, zodat Antoinet meteen riep: ‘Hè pap, toe nou, we zijn de hele dag al samen geweest, hoor.’

Nu gaf hij Bernard een stevige hand. ‘Welkom, jongen. Ze is de moeite waard.’

Zij nam Bernard aan de hand. ‘Pap is zo’n goeierd, hij is altijd bang dat het niet goed met mij gaat, maar ik red me wel, hoor. En ik weet wat ik wil. Je moet me wel even naar mijn auto brengen, Bernard.’

‘O, dat spreekt vanzelf.’

Ze namen in de auto afscheid, maar niet nadat Bernard had beloofd dat hij haar zaterdagavond zou opzoeken. Bernard reed naar huis, blij en trots. Hij was niet dom, hij had al een paar keer opmerkingen gehoord over zijn lauwe interesse voor het vrouwelijk geslacht. Moe had al eens gezegd: ‘Het gaat met jou net als met je va, die was ook zo schuw als het om een meisje ging.’

Hij had stoer geantwoord: ‘Ik ben nergens om verlegen, hoor, ik red me zelf wel.’

‘Ja, zo praatte jouw vader ook indertijd, maar hij was maar wat blij dat ik uiteindelijk het initiatief nam.’

‘Is dat zo, va?’

‘Ja, jongen, zo is het gegaan, maar het is met ons beiden heel goed gegaan, dus ik zou me geen zorgen maken, er loopt vast al wel een meisje rond dat een oogje op jou heeft.’

‘Of op onze prachtige boerderij,’ vulde Gerrie aan. Bernard wilde haar daarvoor een mep geven, maar ze ont-

week hem lachend en riep: 'Ik waarschuw je toch alleen maar, broertje.'

Nou ja, zo was het gegaan en nu hij naar huis reed, bedacht hij dat hij niet zou vertellen hoe het was gegaan tussen Antoinet en hem. Feitelijk had zij de hele dag het initiatief genomen, maar zaterdagavond zou hij naar haar toe gaan en dan zou hij het initiatief nemen. Dan zou hij meteen goed duidelijk maken dat hij op de boerderij van zijn ouders de eerste opvolgingsrechten had.

Hij zou wachten tot zaterdagavond voor hij er iets over vertelde, besloot hij. Eerst wilde hij voor zichzelf uitmaken dat hij met haar verderging.

Het liep anders en natuurlijk was het Gerrie die, waar iedereen bij was, meteen riep: 'Onze Bernard is terug en hij heeft ook een meisje gehad, want hij heeft de lipstick nog op zijn wangen zitten. Laat me eens raden: was het Antoinet?'

'Dat kun jij niet weten,' riep hij verbaasd uit. 'Jij bent niet mee geweest.'

'Nee, maar ik heb vorige week wel met haar gesproken toen ik boodschappen deed en toen was ze zo nieuwsgierig naar jou, dat ik mijn conclusie wel heb getrokken. Zij zat achter jou aan.'

Voor ze nog meer zou vertellen, zei Bernard nu: 'Ja, ik heb verkering met Antoinet van Hulzen, mag het misschien?'

Willem en Anna stonden even versteld, toen zei Anna: 'Nou ja, je hebt de leeftijd en als het serieus is, moet je haar maar eens meenemen.'

Bernard antwoordde niet en Gerrie zei plagerig: 'Of durf je haar dat nog niet te vragen?'

'Jij,' zei Bernard. 'Jij ging al heel lang met Arnold voor je hem eindelijk meenam.'

'Ja, ik heb serieus overwogen of ik verder met hem wilde. En wij gaan verder, hoe dan ook.'

Bernard viel stil, want hij was al weleens jaloers op zijn zuster geweest.

JOHAN VAN DORSTEN

Het nageslacht

Meestal mag een vader al blij zijn als één van zijn kinderen het familiebedrijf wil overnemen. Maar vader Willem Marken zit met een luxeprobleem: zijn zoon Bernard en dochter Gerrie staan allebei te springen om hem op te volgen. Willem staat voor een dilemma. De boerderij is niet groot genoeg om twee gezinnen te onderhouden, maar geen van beide kinderen wil de droom opgeven. Sterker nog: zijn andere twee kinderen lijken er ineens ook wel oren naar te hebben!

Het nageslacht is het zelfstandig te lezen vervolg op *De geur van gras*.

Als Johan van Dorsten ergens verstand van heeft, is dat het boerenleven. Waar stallen en stambomen een rol spelen, voelt hij zich meteen thuis. In zijn romans kun je het gras ruiken en de koeien horen loeien!

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3380 4 / NUR 344

9 789020 533804

www.uitgeverijwestfriesland.nl